

РЕШЕНИЕ

№ 20

гр. С., 28.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, I ВТОРОИНСТАНЦИОНЕН
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на седми март през две
хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Пламен Д. Петков

Членове: Яника Т. Бозаджиева
Кристина Ив. Тодорова

при участието на секретаря Велислава Ем. Карамихова
в присъствието на прокурора Д. ФР. П.
като разгледа докладваното от Кристина Ив. Тодорова Въззивно наказателно
дело от общ характер № 20211800600595 по описа за 2021 година

С присъда № 7 от 06.04.2021 г. на Районен съд – гр.Е. П., постановена
по н.о.х.д. № 356/2020 г. по описа на същия съд, подсъдимия А**. З. М., от гр.
С., ЕГН *****, е признат за виновен в това, че на 28.12.2017 г., около
16.30 часа, на автомагистрала „Хемус“, обл.С., в района на 28-ми километър,
в посока на движение към гр.С., при управление на моторно превозно
средство - лек автомобил марка „Рено“, модел „Меган“, с рег. № *****, е
нарушил правилата за движение по пътищата, визирани в Закона за движение
по пътищата, както следва:

- чл.5, ал.1, т.1 - „Всеки участник в движението по пътищата с
поведението си не трябва да създава опасности и пречки за движението, не
трябва да поставя в опасност живота и здравето на хората и да причинява
имуществени вреди“;

- чл.5, ал.2, т.4 - „Водачът на пътно превозно средство е длъжен да не
извършва маневри, изразяващи се в последователно внезапно преминаване в

лентите за движение ";

- чл.20, ал.1 - „Водачите са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват. " ;

- чл.20, ал.2 - „ Водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие...", като по непредпазливост причинил средна телесна повреда на повече от едно лице - на Вл. П. К. - средна телесна повреда - счупване на лявата ключица, с разместване на фрагментите, причинило му трайно затрудняване на движенията на левия горен крайник за период по - голям от 30 дни и на Е.Х. П. - Р. - средна телесна повреда - трайно затрудняване на движенията на левия горен крайник за период по -голям от 30 дни, изразяваща се в счупване на лявата раменна кост, с разместване на фрагментите; средна телесна повреда - трайно затрудняване на движенията на левия долен крайник за период по-голям от 30 дни, изразяваща се в счупване на външния глезен на левия крак и средна телесна повреда - разстройство на здравето, временно опасно за живота, изразяваща се в травматичен кръвоизлив под меките мозъчни обвивки, вследствие на контузия на мозъка, поради което и на основание чл.343, ал.3, бук. „а", вр. с ал.1, б. „б", вр. с чл.342, ал.1 от НК и вр. с чл. 58а, ал.4, вр. с чл. 55, ал. 1, т.1 от НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от 4 /четири/ месеца, чието изтърпяване е отложено за изпитателен срок от 3 /три/ години, считано от влизане на присъдата в сила.

С горепосочената присъда подсъдимия А**. З. М. е осъден на основание чл.189 ал.3 от НПК, да заплати в полза на държавата направените по делото разноски в размер на 574,41 лева, както и направените от частния обвинител Е.Х. П. – Р. разноски по делото за адвокатско възнаграждение в размер на 1 600 лева и тези, направени от частния обвинител Вл. П. К. – също в размер на 1 600 лева.

Присъдата е обжалвана от адвокат И.И. – упълномощен защитник на подсъдимия А**. З. М., единствено в частта, относно присъдените на частните обвинители разноски по делото, за адвокатско възнаграждение в

двете фази на процеса. Твърди се, че в атакуваната му част, първоинстанционният съдебен акт е незаконосъобразен и неправилен, доколкото по делото не съществуват доказателства частните обвинители да са извършили реални плащания на възнагражденията на адвоката им. Съобразно това се иска от въззивния съд да измени присъдата на първостепенния съд, посредством отмяната ѝ в оспорената част.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция, защитата на подсъдимия А**. З. М. в лицето на адвокат И.И., поддържа въззивната жалба съобразно доводите, изложени в нея. Според защитникът, неправилно първостепенния съд е присъдил на частните обвинители разноски за адвокатско възнаграждение, доколкото процесуалните им представители не са извършили фактически нито едно процесуално действие по делото.

Настоящият съдебен състав на СОС, след като обсъди доводите на страните, във връзка с данните по делото и като провери изцяло правилността на атакуваната присъда, съобразно изискванията на чл.314 от НПК, приема за установено следното:

При първоинстанционното разглеждане на делото е проведено съкратено съдебно следствие по реда на глава XXVII от НПК, основание за което се е явило направеното по реда на чл.371 т.2 от НПК от подсъдимия А**. З. М. цялостно признаване на фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, както и даденото в тази връзка от подсъдимия съгласие да не се събират доказателства за тези факти. При това положение и с оглед разпоредбата на чл.373 ал.3, във вр. чл. 372 ал.4, във вр. чл. 371 т.2 от НПК, първоинстанционният съд напълно правилно и законосъобразно в мотивите на присъдата е приел за установени и доказани всички фактически обстоятелства, изложени в обвинителния акт, като се е позовал на направените самопризнания от страна на подсъдимия, както и на останалите доказателства и доказателствени средства, събрани в досъдебното производство, които ги подкрепят, а именно – показанията на свидетелите В.К. /л.43 от ДП/, Е. Р. /л.44 от ДП/, Е.П.-Р. /л.45 от ДП/, Г. В. /л.51 от ДП/, Е. К. /л.52 от ДП/; писмените доказателствени средства – протокол за оглед на местопризшествие, справка за съдимост, медицински документи, изходящи от УМБАЛ"Ц. Й. - И."ЕАД /л.74-174 от ДП/, ксерокопия на свидетелство за регистрация и контролен талон /л.176-178 от ДП/, както и заключенията на

изготвените по делото съдебно-автотехническа експертиза /л.56-62 от ДП/, съдебномедицинска експертиза /л.66-69 от ДП/ съдебномедицинска експертиза № П-124/2019 г. /л.73-76 от ДП/, съдебномедицинска експертиза № П-125/2019 г. /л.80-84 от ДП8/.

Въз основа на самопризнанията на подсъдимия А**. З. М. и на останалите събрани на досъдебното производство доказателства и доказателствени средства, които подкрепят обсъжданите самопризнания, настоящата инстанция приема за установена следната релевантна фактическа обстановка:

На 28.12.2017 г. подсъдимият А**. З. М. предприел пътуване с лек автомобил марка „Рено” модел ”Меган” с ДК № ***** в посока към гр. С.. Около 16.30 ч. се намирал на АМ”Хемус, км.28-ми. Пътувал сам в автомобила, управлявайки МПС в дясната активна лента за движение на МПС. Пътното платно в посочения участък се състояло от две активни ленти за движение на МПС и една лента за принудително спиране.

По същото време след управлявания от подсъдимия автомобил се движел л.а. „Шкода Румстър”, с ДК № *****, управляван от свидетеля Е. Р.. В автомобила на последния пътували и свидетелите Е. Р. и В.К., като последният се возел на задната седалка на автамобила, а свидетелката Р. на предната седалка до водача.

В един момент свидетелят Р. предприел маневра - изпреварване на автомобила, управляван от подсъдимия М., след което се пристроил отново в дясната активна лента за движение на магистралата. Свидетелят Р. поддържал скорост на управлявания от него л.а. около 106 км/ час.

След приключване на маневрата от свидетеля Р., подсъдимия М. също предприел маневра изпреварване на движещия се вече пред него автомобил, управляван от свидетеля Р.. В момента, в който подсъдимият започнал да се прибира в дясната лента за активно движение с управлявания от него автомобил и преди да осигури необходимото разстояние за безопасно връщане в дясната лента, същия внезапно задействал спирачната система на автомобила си. Тогава скоростта на управлявания от подсъдимия автомобил „Рено” от около 125 км/ч. рязко била намалена на около 90 км/час. При така възникналата пътна обстановка, за да избегне удар в задната част на л.а. „Рено Меган”, свидетелят Р. насочил управлението на автомобила си надясно, но ударил задната лява част на л.а., управляван от подсъдимия. В резултат на

настъпилото съприкосновение между двете МПС, управлявания от подсъдимия автомобил отклонил движението си надясно, като се завъртял по посока на часовниковата стрелка, прекосил лентата за аварийно спиране, затревената площ и отводнителната канавка вдясно на магистралния път /по посока на движението на двете МПС/ и се ударил в намиращ се край пътното платно на магистралния билборт. Удряйки се в билборда съборил последния, както и част от оградната мрежа на автомагистралата и автомобилът преустановил движение в затревените площи зад оградната мрежа на автомагистралата. В резултат на съприкосновението между двете МПС, автомобилът управляван от свидетеля Р. също отклонил движението си надясно по посока на движението на двата автомобила, пресякъл непрекъснатата лента за аварийно спиране, затревената площ и отводнителната канавка и преминал през оградната мрежа, пресякъл стар път намиращ се непосредствено до магистралния път и преустановил движението си.

От заключението на изготвената в хода на образуваното досъдебното производство, съдебно-медицинска експертиза на пострадалия В.К. се установява, че в резултат на настъпилото пътнотранспортно произшествие, на същия били причинени следните травматични увреждания: контузия на двете очни ябълки с множество полепнали чужди тела по конюнктивите на двете очи, причинили временно разстройство на здравето неопасно за живота; счупване на лявата ключица с разместване на фрагментите, довело до трайно затруднение движенията на левия горен крайник за повече от 30 дни. Според вещото лице, изготвило експертизата, посочените увреждания отговарят да са причинени при ПТП с травма вътре в купето, каквито са данните по делото.

Съгласно заключението на съдебно-медицинската експертиза на пострадалата Е.П.-Р. № П-124/2019 г., при нея са констатирани следните телесни увреждания в резултат на автопроизшествието: разкъсно-контузна рана на главата и периорбитален хематом вляво, причинили временно разстройство на здравето неопасно за живота; травматичен кръвоизлив под меките мозъчни обвивки, обусловило разстройство на здравето временно опасно за живота; счупване на лявата раменна кост с разместване на фрагментите, довело до трайно затруднение движението на левия горен крайник за повече от 30 дни. Посочено е в експертизата и, че травматичните увреждания при пострадалата са в резултат от действието на твърди тъпи и

тъпоръбести предмети, като отговарят да са причинени при ПТП, при травма вътре в купето.

По делото е изготвена и съдебно-медицинска експертиза № П-125/2019 г. за причинените на подсъдимия М. травматични увреждания в резултат на пътното произшествие, съгласно която са констатирани следните: две охлузвания в областта на лявото слепоочие към темето; контузия в областта на гръдния кош, кръвонасядане в областта на лявото седалище, охлузване по лявата подбедрица към коляното, кръвонасядане по предната повърхност на шията вляво и долната трета към гръдния кош, две малки линейни рани по дланната повърхност на лявата ръка, кръвонасядане по задната повърхност на лявата подбедрица в горната ѝ трета, всичките наранявания причинили му временно разстройство на здравето неопасно за живота.

Назначена е и изготвена по делото съдебно-автотехническа експертиза /л.56-62 от ДП/. От заключението по тази експертиза се установява, че скоростта на лекия автомобил „Рено“, управляван от подсъдимия, в момента на удара, е била около 90 км/ч. При посочената скорост на движение на този автомобил, опасната зона за спиране на същия е била около 90 метра. Скоростта на движение на лекия автомобил „Шкода“ към момента на удара е била 105 км./ч., а опасната му зона за спиране при тази скорост – 128 м.

Посочено е и мястото на удара между двата процесни автомобили: по дължината на пътното платно на около 61-62 м. преди линията на ориентира на дясната активна лента по посока на огледа и по широчина на пътното платно - на около 7-7,5 м. вляво от ориентир №2 на дясната активна лента по посока на огледа. Мястото на произшествието е описано като прав участък на магистралата, с пряка видимост на повече от 250-300 метра.

Експертът, изготвил обсъжданото заключение е посочил, че в случая основната причина за настъпване на пътнотранспортното произшествие /от техническа гледна точка/ не е породена вследствие на техническа неизправност на процесните леки автомобили, а се дължи на субективните действия на водача на лекия автомобил „Рено“ в процеса на изпреварване на лекия автомобил „Шкода“ и преди да осигури необходимото разстояние за безопасно връщане в дясната активна лента за движение, по която се е движил лекия автомобил „Шкода“, намалява скоростта на автомобила си и застава в непосредствена близост пред лекия автомобил „Шкода“. Вещото

лице е посочило още в заключението си, че водача на процесния автомобил „Рено” е имал възможност да предотврати удара, ако след извършване на маневрата изпреварване не е задействал спирачката на автомобила си, след като се е преустроил пред лекия автомобил „Шкода”. За лекия автомобил „Шкода” произшествието е било непредотвратимо, дори и при своевременно реагиране за аварийно спиране в момента, в който лекия автомобил „Рено” е навлязъл в лентата, по която се е движил.

За да възприеме описаната фактическа обстановка, първостепенният съд правилно е извършил изискуемата се от закона преценка, че направеното от подсъдимия признание на фактите, описани в обстоятелствената част на обвинителния акт се подкрепя от събраните на досъдебното производство годни доказателства. В хипотезата на съкратеното съдебно следствие по чл.371 т.2 от НПК не е необходимо извършването на доказателствен анализ, а само положителен и обоснован отговор на въпроса, дали признанието на изложените в обвинителния акт факти, се подкрепя от събраните на досъдебното производство доказателства и дали приобщените в първата фаза на процеса доказателствени материали са валидно събрани и достатъчни за разкриване на обективната истина. В този смисъл първоинстанционният съд не извършва анализ на доказателствените източници, какъвто се изисква съобразно разпоредбата на чл.305 ал.3 от НПК, а само обективира изводите си за подкрепеност на направеното от подсъдимия признание на фактите, посочени от обвинението и посочва доказателствената основа за този извод, както е сторил и решаващия съд. За въззивната инстанция също не е налице задължение да извършва анализ на доказателствата, като единствено следва да провери верността и обосноваността на извода на първия съд за наличието на основания за допускане и провеждане на съкратено съдебно следствие по чл.372 ал.4 във вр. с чл.371 т.2 от НПК.

Настоящият въззивен състав, като извърши и собствена преценка на доказателствените материали, събрани на досъдебното производство, намира, че крайният извод за подкрепеност на признанието на подсъдимия А**. З. М., направено по реда на чл.371 т.2 от НПК, е формиран правилно. Този извод се налага въз основа на преценка на валидно събраните на досъдебното производство доказателства: гласните доказателствени средства – показанията на свидетелите В.К., Е. Р., Е.П.-Р., Г. В., Е. К.; писмените доказателствени средства – протокол за оглед на местопришествие, справка

за съдимост, медицински документи, изходящи от УМБАЛ"Ц. Й. - И."ЕАД, ксерокопия на свидетелство за регистрация и контролен талон, както и заключенията на изготвените по делото съдебно-автотехническа експертиза и съдебномедицински експертизи.

Тези събрани на досъдебното производство доказателства в достатъчна степен обосновават фактите, очертани в обстоятелствената част на обвинителния акт и съответно съставомерността на деянието.

Предвид възприетото от фактическа страна, основано на самопризнанието на подсъдимия, подкрепено от други обективни доказателства, съставът на СОС споделя правните изводи на първоинстанционния съд касателно оценката на престъпната дейтелност на подсъдимия А**. З. М.. Напълно обосновано и в съответствие със закона, решаващият съд е приел, че подсъдимия А**. З. М. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъпление по чл.343, ал.3, бук. „а", вр. с ал.1, б. „б", вр. с чл.342, ал.1 от НК, но по мнение на настоящият състав на въззивната инстанция при виновно нарушение единствено на инкриминираното му правило за движение по пътищата, визирано в разпоредбата на чл.5 ал.2, т.4 от ЗДвП. Въззивният съд застава на това становище, поради следното:

Безспорно и категорично се установи, че мястото на процесното пътнотранспортно произшествие е Автомагистрала „Хемус", в района на 28-ми км., на прав, равнинен участък, в който в дясната пътна лента в посока гр.С., се движели един след друг автомобила „Рено", упарвяван от подсъдимия и лекия автомобил „Шкода", управляван от свидетеля Е. Р.. Установи се, че свидетелят Р. предприел маневра - изпреварване на автомобила, управляван от подсъдимия М., след което се пристроил отново в дясната активна лента за движение на магистралата. След приключване на маневрата от свидетеля Р., подсъдимия М. също предприел маневра изпреварване на движещия се вече пред него автомобил, управляван от свидетеля Р.. Установено е също така, че именно в процеса на изпреварване на лекия автомобил „Шкода" и перди да осигури необходимото разстояние за безопасно връщане в дясната активна лента за движение, по която се е движил лекия автомобил „Шкода", подсъдимия внезапно насиснал спирачната система на автомобила, вследствие на което намалил рязко скоростта на автомобила си и същия застанал в непосредствена близост пред

лекия автомобил „Шкода“, и съответно настъпил удара между тях. При тези фактически констатации, въззивният съд прие, че в случая подсъдимия М., като водач на лекия автомобил, не е съобразил движението си с правилото, визирано в разпоредбата на чл.5 ал.2, т.4 от ЗДвП, а именно да не извършва маневра, изразяваща се в последователно внезапно преминаване от една в друга лента за движение. Вследствие именно на така описаното нарушение на правилото, предвидено в цитираната разпоредба от ЗДвП, настъпил удар с движещия се след него в пътната лента автомобил „Шкода“, управляван от свидетеля Е. Р., в резултат на който на двамата пътници в автомобила – свидетелите В.К. и Е. Р. им били причинени процесните телесни увреждания. Безспорно се установи, че удар между двете процесни превозни средства не би настъпил, ако при извършване на маневрата изпреварване, подсъдимия като водач на лекия автомобил „Рено“, не се беше преустроил внезапно пред лекия автомобил „Шкода“ и съответно не беше задействал спирачната система на автомобила, което намира своята обосновка в заключението на автотехническата експертиза.

Поради това въззивният съд прие, че настъпилите от пътнотранспортното произшествие съставомерни последици са резултат единствено от осъществяването с управлението от подсъдимия автомобил, движение в нарушение на правилото за поведение на пътя, визирано в разпоредбата на чл.5 ал.2, т.4 от ЗДвП. При това положение въззивната инстанция сче, че загубата на контрол върху превозното средство, не е станала причина за настъпването на вредните последици, съобразно повдигнатото обвинение. Инкриминираното с обвинителния акт за нарушено правило за движение по чл.20 ал.1 от ЗДвП, въвежда изискването управляваното превозно средство да бъде непрестанно контролирано – водачът му да бъде фокусиран в максимална степен върху управлението, да следи всеобхватно и непрекъснато пътната обстановка и да не отклонява вниманието си. Съдебната практика е последователна и категорична, че отсъствието на постоянно упражняван контрол върху автомобила, като самостоятелно нарушение на посоченото правило по чл.20 ал.1 от ЗДвП, възниква поради заспиване на водача, отклонение на вниманието, разсейване и може да бъде налично само когато няма нарушение на друго правило за движение. В случая, такива обстоятелства по делото не се установяват. Ето защо, първостепенният съд неправилно и незаконосъобразно е намерил, че е нарушено посоченото

правило за движение по пътищата, и че същото е релевантно за настъпилия вредоносен резултат. Ирелевантно е и другото вменено на подсъдимия М. нарушение – на разпоредбата на чл.5 ал.1, т.1 от ЗДвП. Така вмененото нарушение на посочената обща разпоредба, въззивният съд приема, че е допуснато от подсъдимия доколкото с поведението си като участник в движението, същият несъмнено е създал опасност и пречки за движението, както и е поставил в опасност живота и здравето на други хора. Това нарушение обаче, макар и допуснато от подсъдимия като водач на лекия автомобил, според СОС не е в пряка причинна връзка с настъпилия вредоносен резултат. Последният е настъпил конкретно поради това, че подсъдимия не е изпълнил задължението си на водач на МПС, визирано в разпоредбите на чл.5 ал.2, т.4 от ЗДвП.

По отношение на инкриминираното на подсъдимия нарушение на разпоредбата на чл.20 ал.2 от ЗДвП, въззивният съд прие, че то не е допуснато от него. В случая не се установи подсъдимия М., управлявайки автомобила си на процесните дата и място, да не е съобразил скоростта си на движение с конкретни условия /фактори/ на пътя, което негово поведение да е станало причина за настъпилото ПТП.

Първоинстанционният съд е дал правилна и законосъобразна оценка и на субективната страна на престъплението, като обосновано е приел, че същото е извършено при форма на вината небрежност по смисъла на чл.11 ал.3 от НК, тъй като подсъдимия не е предвиждал настъпването на общественоопасните последици от деянието, но е бил длъжен и е могъл да ги предвиди. Субективно подсъдимият е бил длъжен и е могъл да знае и да не нарушава правилото на чл.5 ал.2, т.4 от ЗДвП, като е трябвало да осъществи преминаването на управлявания от него автомобил от една пътна лента в друга, при предприетото от него изпреварване, плавно и при осигуряване на достатъчно разстояние от изпреварвания автомобил.

С оглед на всичко гореизложено, този въззивен състав на СОС следва да признае подсъдимия А.М. за невиновен и да го оправдае по повдигнатото му обвинение да е извършил процесното деяние по транспорта, в резултат на нарушаване на правилата за движение по пътищата, предвидени в разпоредбите на чл.5 ал.1, т.1, чл.20 ал.1 и чл.20 ал.2 от ЗДвП. Това от своя страна налага изменение на първоинстанционния съдебен акт в този смисъл.

Въззивната съдебна инстанция намери също така, че атакуваната присъда е напълно справедлива и в частта ѝ, относно наложеното на подсъдимия А.М. наказание - лишаване от свобода за срок от 4 /четири/ месеца. При индивидуализацията на наказането в посочения размер, първият съд правилно е отчел наличието на многобройни смекчаващи вината и отговорността на този подсъдим обстоятелства – чистото му съдебно минало, липсата на отрицателни характеристични данни за личността му, оказаното от него съдействие на разследването още на досъдебното производство, изразеното в съдебно заседание съжаление за извършеното и съчувствие на пострадалите лица. Към изброените, въззивната инстанция следва да добави и обстоятелството, че подсъдимия е наказван само веднъж за допуснато нарушение на ЗДвП, което обстоятелство е относимо към профила му на водач. Утежняващи наказателно-правното положение на подсъдимия обстоятелства, първостепенният съд не е намерил, като настоящата инстанция също не съзря такива. След съвкупната преценка на посочените обстоятелства, с оглед на които е направена преценка от районния съд, че и най-лекото предвидено в закона за конкретното престъпление наказание, е несъразмерно тежко, правилно наказанието на подсъдимия е определено при условията на чл.55 ал.1, т.1, вр. чл.58а от НК. Така, предвид наличието на установена конкуренция между основанията за определяне на наказанието по реда на чл.55, вр. чл.58а ал.4 от НК и чл.58а ал.1 от НК, първостепенният съд напълно правилно и справедливо е определил на подсъдимия наказание лишаване от свобода по правилата на чл.55, вр. чл.58а ал.4 от НК, доколкото последните правила са по-благоприятни за дееца.

Въззивната инстанция се солидаризира изцяло и с решаващия довод на първия съд, че за поправянето и превъзпитанието на подсъдимия А.М. не е наложително същия да бъде изолиран временно от обществото чрез ефективното изтърпяване на определеното му наказание четири месеца лишаване от свобода, още повече, че в случая са налице и формалните законни предпоставки на чл.66 ал.1 от НК за отлагане на изпълнението му. Наложеното на подсъдимия наказание по вид и размер съответства на изискванията на цитираната разпоредба, подсъдимия не е осъждан, а и предвид приетите от първата и въззивната съдебни инстанции смекчаващи отговорността му обстоятелства, същия не представлява голяма обществена опасност и целите на наказанието по отношение на него могат да се постигнат

и без ефективното му изтърпяване. Определеният на подсъдимия размер на изпитателния срок /3 години/, за който първата инстанция е отложила изтърпяването на наказанието му лишаване от свобода, и според въззивния съд е съобразен със степента на обществена опасност на извършеното от подсъдимия деяние, с констатираните смекчаващи отговорността му обстоятелства, и в най-голяма степен ще съдейства за постигане целите, визирани в разпоредбата на чл.36 от НК и преди всичко за поправянето на подсъдимия.

Правилно и законосъобразно с проверяваната присъда, първостепенният съд е ангажирал отговорността на подсъдимия за направените от частните обвинители разноски за адвокатско възнаграждение в двете фази на процеса. Приел е, че доколкото е отправено искане от частните обвинители да им бъдат присъдени разходите за упълномощените от тях повереници и на основание чл.189 ал.3 от НПК, следва да се произнесе за присъждането им в тяхна полза. Тези съображения на районния съд и взетото въз основа на тях решение, са правилни и са в съответствие с принципните положения, установени в процесуалния закон. Последният, в разпоредбата на чл.189 ал.3 от НПК е предвидил, че „когато подсъдимия бъде признат за виновен, съдът го осъжда да заплати разноските по делото, както и разноските, направени от частния обвинител и граждански ищец, ако са направили такова искане”. Задължението за заплащане на разноските е равно на размера на направените такива, като за дължима се приема уговорената сума /вписана в пълномощното/ независимо от това дали тя е платена или предстои нейното заплащане /в този смисъл Р. № 53/05.02.2013 г. по н.д. № 2200/2012 г. на ВКС, I н.о./. В случая, присъдените на частните обвинители Е. Р. и В.К. суми от по 1600 лева за адвокатско възнаграждение на процесуалните им представители – адвокати Д. и М. не само, че са били уговорени в представените в първоинстанционното съдебно производство договори за правна защита и съдействие /л.23 и л.26 от делото/, но и реално са били заплатени от тях по договорите за правна помощ /видно от отбелязаното в договорите/. С оглед на това, първата инстанция законосъобразно е приела, че подсъдимия дължи заплащането на направените от частните обвинители разноски за адвокатско възнаграждение в двете фази на процеса.

При тези съображения, настоящата инстанция счита подадената въззивна

жалба за неоснователна. Въведените с нея оплаквания за завишен размер на присъдените на частните обвинители разноски, стъпват единствено на доводи за липса на осъществени от поверениците им процесуални действия по делото. С тези доводи на защитникът, въззивната инстанция не може да се съгласи.

Видно от материалите по дело, поверениците на частните обвинители са участвали в първоинстанционното производство, като са депозирали молби за конституиране на доверителите им в качеството на частни обвинители; писмено становище по реда на чл.248 ал.1 от НПК - по въпросите, подлежащи на обсъждане в разпоредително заседание; молба, с която са изразили несъгласие за сключване на споразумение по чл.384 от НПК между подсъдимия и прокурора. В досъдебното производство, на адвокат П. Д. са предявени материалите по разследването, по изрично желание на двамата пострадали.

Въззивният съд намира за несъстоятелно и искането, заявено в жалбата на защитата на подсъдимия за намаляване на присъдените по размер на частните обвинители разноски за адвокатско възнаграждение, поради тяхната прекомерност.

Както бе казано по-горе, процесуалният закон задължава съда да обсъди и реши въпроса „на кого да се възложат разноските по делото“, като техния размер се определя от съда според броя на подсъдимите и постигнатия резултат по предявените им обвинения по правилата на чл.188-190 НПК. За разлика от изрично предвидената в разпоредбата на чл.78 ал.5 от ГПК възможност за присъждане в по-нисък размер от претендираните и доказани от страната разноски /в частта им за заплатеното адвокатско възнаграждение/ при прекомерност с оглед действителната правна и фактическа сложност на делото, НПК не съдържа подобна уредба. Настоящият състав на въззивния съд, обаче счита, че визираната норма на гражданския процесуален закон не може да намери приложение в конкретния случай. Това е така, тъй като разпоредбата на чл.88 ал.1 от НПК /регулираща правилата за разглеждане на предявения в наказателното производство граждански иск/ препраща за неуредените въпроси към ГПК, но единствено относно реда за разглеждане на предявения иск, но не и по въпроса на кого да се възложат разноските по делото и в какъв размер. Въпросът за разноските, направени от страните в

наказателния процес, е уреден изрично в разпоредбите на чл.188-190 НПК, като закона не е предвидил възможност при прекомерност на заплатеното възнаграждение за адвокат, същото да бъде намалено при направено възражение от противната страна. С оглед на това, настоящият съдебен състав намира заявеното във въззивната жалба искане за намаляване на присъдените на частните обвинители възнаграждения за адвокат, поради прекомерния им размер, за недопустимо в наказателния процес.

Предвид изложеното и след извършена на основание чл. 314 от НПК служебна проверка на правилността на проверявания съдебен акт, при която проверка не се констатираха основания за неговото отменяване, респ. отменяване и връщане за ново разглеждане, СОС намери, че същият следва да бъде изменен в посочения по-горе смисъл.

Воден от горните мотиви и на основание чл.337 ал.2, т.2, вр. чл.334 т.3 от НПК, С. окръжен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯВА присъда № 7 от 06.04.2021 г. на Районен съд – гр.Е. П., постановена по н.о.х.д. № 356/2020 г. по описа на същия съд, като отменява същата в частта, с която подсъдимия А**. З. М., с установена по делото самоличност, е признат за виновен в това да е извършил престъплението по чл.343 ал.3, бук.”а”, пр.2, вр. ал.1, б.”б”, вр. чл.342 ал.1 от НК в резултат на нарушаване на правилата за движение по пътищата, визирани в разпоредбите на чл.5 ал.1, т.1, чл.20 ал.1 и чл.20 ал.2 от ЗДВП, като го признава за невиновен и на основание чл.304 от НПК го оправдава по така повдигнатото му обвинение.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране по касационен ред.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____